

**„Szép élet a nyugdíjas élet, csak az a baj,
hogy előtte nehéz elhinni.”**

Az iskolából elzavartak. Az aszony még dolgozó. A gyerekek már önálló életet élnek. Végre azt csinálhatom, amit szeretnék: Országot járhatok. De ez még semmi! Azokkal tehetem, akik „hasonszörűek” és korúak, mint én. Régebben azt hittem, hogy attól szebb a táj, ha süt a nap. Attól vonzóbb a város, ha kellemes az épületek architektúrája. Attól érdekesebb a múzeum, mert érdekel a tartalma, és kiváló a „tálalása”. Az ebéd meg akkor jó, ha ízletes az étel, zamatos a bor.

66 évet kellett megélnem, hogy végre rájőjsek, (de lehet, hogy már régen rájöttem) akkor meg, hogy végre kimondjam: **TÉVEDTEM!** Az eddig felsoroltak az átlagember, a rohanva-dolgozó ember, a homo-pedagógus, a work alcoholic életének értékrendje volt.

Hogy mitől volt életemben először emlékezetes, az eddig lenézett. („valamit visz a víz” kategóriába tartozó) paradicsom leves? Csak a társaság. Csak a közös értékrend. Csak a bajtársak:

Szemben, Parragi Gyuri. Mellette, Havasi Jancsi „Öcsi” *(a 84 év és 4 napjával, biológiailag a 18 év korkülönbség miatt apám is lehetne)* Kezükben a panyolai szilva. Jobbomon pedig, a csudálatos Hirling Livia issza a nem-buborékos, nem-hideg, nem-csap vizet. És akkor, egy korsó világos társaságában néha beszól a nagy avantgardt rádióamatőr társ Matzon Jenő a másik asztaltól. *(Hányszor találkoztam vele a MOM klubban, meg a MRASZ budapesti évzáró gáláján? Nem is sejtettem, hogy bajtárs? Persze híradó.)* Természetesen csípem a többieket is, másik asztaloknál névvel, névnélkül. Habár minden közös programban változik egy kicsit a társaság. Természetesen Soós Tamást, a főnököt, a klub „motorját” nem az etikett miatt emelem ki, nem azért mert jól megértjük egymást, hanem mert kell valami összetartó erő, valami szolid parancsnoki ösztökélés is a társaság arrébb taszajgtatására. Most, ott a nagy haverok közül éppen csak a Majercsik Tibi-junior *(valóban öcsi)* hiányzott. *(Jó, igazoltan hiányzott. Munkát ment keresni. 64 évesen is meg kell élni valamiből. Igen, ez itt egy kis árnyékot vet!)*

Milyen volt az idő Zebegényben? Pocsék: hol sütött, hol esett. Hol esett, hol csöpögött. Egyetlen pozitívum, hogy nem fújt. De mind ez, kit érdekelt? Engem, biztosan nem.

(a szerző felvétele)

Hogy mit láttunk Zebegényben? Buta kérdés! Azt láttuk, amit illik látni Zebegényben. 17 évig jártam iskolába, 41 évet tanítottam, 1 év sorállomány Cegléden Pf. 43/E, és mivel ősszel születtem, 7 évig voltam gondtalan gyermek. (Összeadom, meg van a 66 év. Rendben.) Akkor tovább léphetünk, tehát: egy kéz, két kéz, meg a múlt hónap, tehát eddig 11-szer jártam errefele.

Szuper a templom. Legalább is én csípem a Koós Károly építményeket és kedvelem a szecessziót is. (Közismerten barokk utáló vagyok. Különös tekintettel a tömjén füstre. Ördögi? Vagy inkább: Ördög, ki! Nem?) Mivel 1995/96-ban nekem is kellett egy Gyáli úti tornacsarnokra pénz összekaparnom, most nem a falak, a freskók, a torony izgatott fel, hanem a pénz, az építkezés árának összekoldulási története. Egyesek nehezményezték, hogy be volt zárva. Na és legalább nem voltak benne csövik, és végre grafitit sem láttam egyet sem! A templom az Úr háza. Csak azok lépjenek be, akik viselkedni tudnak. Ónesapka. Ónesároscipő, és főleg „sáros” gondolatok. Azok elől, akik lopni járnának a templomba, csak a rácsos ajtó jelent jelenleg valami védelmet. Sajnos. Ma már nem elég a felirat: „Isten szeme mindent lát, ne lopd el a bibliát!” Persze akik templomba járnak lopni, úgymint „analfabéták”. Utálok azt a „birót” aki „megélhetési bűnözés” címszóval kegyelmet oszt!

Voltunk a Szőnyi Pista bácsiról elnevezett emlékmúzeumban is. Egy 20 perces, '50-es években készült színes filmmel indítottak. Korrekt volt.

(Egy hónapja meg is vettem, ha valakinek kell szívesen kölcsönadom.) Az izgis az volt, amikor a filmen látott képek, állványok, tégelyek, a kiállításon a maguk valóságában is megjelentek.

Még azt is megtudtuk, hogy Zebegényben egy alkotóközösség élt évtizedeken keresztül, így aztán nem csak a névadó Szőnyi Pistáról szól az emlékház. A „Mester” leánya, Szőnyi Zsuzsa egy másik festő, grafikus, filmes Triznya Mátyás felesége lett. Ők 1949-ben megpattantak Rómába. Ahol aztán „Triznya-kocsma” néven „Zebegény2”-t, vagyis magyar bohémányát hozták létre... *(Készültem Bajtársak!)*

De nem lenne lacibacsi a nevem, ha Zebegényben nem Szőnyi 1949-es Kossuth-díjja izgatott volna fel. Fel is tettem a kérdést, a tündérien-naiv tárlatvezető kislánynak: „Két esemény is történt a Szőnyi család életében az 1949-es évben. A Triznya Mátyás – Szőnyi Zsuzsa házaspár disszidált, valamint a Pista bá’, a korszak legnagyobb főtője megkapta a kiérdemelt Kossuth-díját. Melyik történt előbb?” A bajtársak értették a kérdést. A szőke kislány nem! Mert ugye, csak a Kossuth-díj lehetett előbb? Esetleg becsaptak bennünket az iskolában? Talán, Wolf Mihály elvtárs *(születési nevén: Löwy Mihály: kassai polgár)* nem is volt annyira résen, de a helyzet biztosan fokozódott! Válasz nincs, de engem boldoggá tett, hogy itt is feltehettem egy provokatív kérdést. Mégígy, nyugdíjasan is lacibacsinak érezhettem magam.

Miközben elmélyedtünk néhányan a „zsiráfzongorá”-n. *(Ebben a húrok nem a padló síkjával párhuzamosan, hanem arra merőlegesen állnak. Így aztán szinte bármilyen kisebb szobában is elfér. Tök jó. Kár, hogy nem én találtam fel.)* Szóval, míg a zsiráfzongorát tanulmányoztuk, Szőnyi Zsuzsa gyermekkori képeiről meg mertem állapítani, hogy „phide csúfff!”, és de nagy „kufferja vót!” A Főnök, az a szívtelen Soós kitessekel, és már rohantunk is az ország legnagyobb „Tengerészeti Múzeumába”. *(Aha, ezt mondják Komáromban egy másik hasonlóan összegyűjtött magán múzeumban is.)*

A hölgy, vagyis a tulajdonos a gyűjtemény megalkotó hajós kapitány leánya lelkes, a gyűjtemény eklektikus volt. *(Magyarul sok-sok kacat rendezetlenül lett összehordva.)* Amikor édesapám hozott el ide, a szépséges három árbócos, vitorlás hadihajók izgattak fel.

Most meg a bejáratnál vettem a LEITHA, első Osztrák-Magyar Haditengerészet-i monitorról egy szuper, színes könyvet. (*Nyáron ez a hadihajó lesz a budapesti parlament előtt kikötve.*) Különbözik meg, 100 éve tört ki a nagy háború. Mindez annyira lekötött, hogy a tulaj szövege bármennyire is provokatív volt, nem talált bennem visszhangra. Csodáltak is a többiek, hogy nem kötöttem bele...

Éhes lettem... Futottunk kajálni, ... (Olaszparadicsomleves rántotthussal) de arról már írtam.

A vonat zónázó volt, tehát röpült. A kalauznéni, pontosabban a kislány tündéreként viselkedett. Csak a 84 éves és 4 napos Havasinak nézték meg mosolyogva a személyiét. „Bácsi! Hamisítunk, hamisítgatunk? Nekem aztán ne mesélje be, hogy 1930-ban született!” – mondta. Hát nem ilyen egy tündér?

Még egy nagyon fontos információ: Az állomási resti nem az unió része, tehát a „feles” az 5 cent, és kisüsti!

A múlt hónapban Cegléden voltunk vendégségben, meg Vácott tanácskozni. Májusban Ráckeve-re megyünk. Ott vizimalom, meg pancsi is lesz a Thermálban. Csak ismételni tudom a címet:

„Szép élet a *nyugdíjas* katona élet, csak ...”

lacibacsi,
na jó:
Horváth László Ferenc dr.